

54 H 211

1848/73

POHÁDKA

o sedmi

HAVRANECH.

Dětkám vydal

Fr. Doucha

Šest obrázků.

Nákladem knihkupectví. Dr. Grégra a Ferd Dattely, v Praze

a) 730.
1875

Tiskem dra. Ed. Grégra v Praze 1874.

Pohádka o sedmi havranech.

Mládeži vydal

František Doucha.

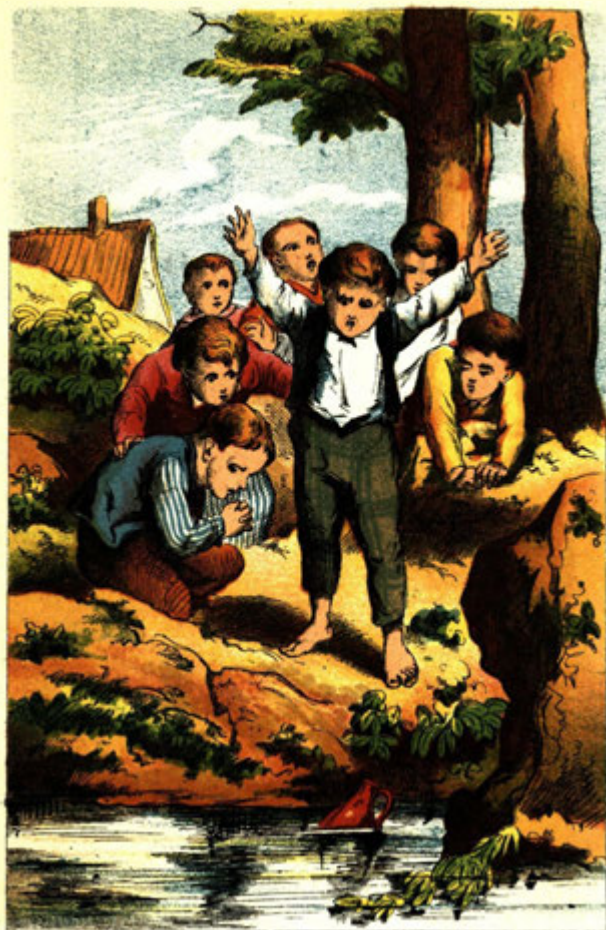
(Šest obrázků.)

V Praze.

Nákladem knihkupectví dra. Grégra a Ferd. Dattla.

1874.

1816451

O sedmi havranech.

Ve skrovném ale čistě spořádaném domku přebýval dělník: ten chodil do díla na den, aby sebe i rodinu uživil ruční prací. Měl sedm synků, ale posud žádného děvčátka, ačkoliv si toho on i jeho žena velice přáli, třebaš bohatí nebyli. Tu se jim konečně přání vyplnilo. Byla to roztomilá dceruška, ale tak slaboučká, že se jí hned po narození mělo prozatím udělití pokřtění z potřeby. „Běž ku potoku pro vodu!“ pravil otec jednomu z hochů; a druzí běželi zároveň s ním. Každý chtěl nabírat: žbánek tím vyklouz’ do hloubky, kde byl zrovna výmol, a nebylo ani pomyslení, aby ho dosáhli. Dívali se jeden na druhého; i nevěděli, co si počít, a domů jít se báli. Otec čekal a čekal, i obával se již, aby děvčátko

zatím neskonalo. „Jistě ti kluci zas někde hrajou!“ pravil, i vyšel před domek; a když posud nešli, zaklel na ně: „Bodejž by zkrkavčeli!“ Sotva to vykřiknul, slyšel v tu chvíli, jak mu to nad hlavou šustí a šumí; i spatřil, kterak sedm černých krkavců čili havranů odletělo. Že otec to zakletí nazpět vzíti nemohl, zatruchlil se svou ženou velice nad ztrátou svých sedmi synkův.

Jedinkou poněkud útěchou byla jim dceruška, která čím dál tím více všemi dobrými vlastnostmi rostla. Ta dlouho ani nevěděla, že měla kdy bratry; nebo ani otec ani matka se jí o tom nezmiňovali. Teprva od lidí se o tom náhodou dověděla, když připomínali, že vlastně jen ona svým sedmi bratřím to neštěstí způsobila. Byla z toho velice smutna, i šla otce i matky poprosit a se jich zeptat, je-li tomu tak, a kam se ti její bratři poděli. Rodiče jí to již tajiti nemohli; dodali však, že to bylo tak souzeno, a že ona ani v nejmenším za to nemůže.

Ale dívčině to přec pořád na mysl leželo; i nedalo jí to pokoje, a nedalo — až se jednoho dne zvedla a do širého světa na cestu vydala, aby, buď co buď, své bratry vypátrala a vysvobodila. Nevzala s sebou nic než raneček s bochníčkem, aby na cestě neměla hlad, a kudličku, aby si chleba ukrájela; k tomu žbánek vody, aby neměla žízeň; také si zavěsila sto-

Lith. Emick & Binger Haarlem

ličku, aby si mohla odpočinout; na pravou pak ruku si dala prstýnek, který měla od matičky na stálou památku. Šla pořád dál a dál, až došla na kraj světa. Dostala se až do těch končin, kde je slunce doma; ale to bylo samý oheň, mělo jiskřivé oči vyvalené a tak zlostně rozpáleno bylo, že děti, které až k němu přišly, umořilo a pak strávilo. Dala se na útěk, co jí nožky stačily, a běžela ke měsíčku: ten zas byl studený jako led a celý bledý; také špoulil ústa a škaredil se, a jak se jen blížila, hned z daleka zvolal s chutí: „Cítím člověčinu.“ Proto rovněž odtud spěchala, aby mu vyvázla.

Konečně přišla ke hvězdičkám: každá z nich seděla na svém stupýnku a samou přívětivostí a dobrotou se jasně usmívala. „Povězte mi, hvězdičky,“ zvolala dívčina, „kde bych své bratříčky našla.“ Jitřenka, ta první hvězdička, dala jí rybí kůstku a pravila: „Tu máš! otevřeš tímto skleněný vrch, kde tvoji bratříčkové jsou; kdybys tu kůstku neměla, nedostala bys se tam.“ Dívčina poděkovala a dobře si rybí kůstku do šátku zabalila.

Pak se zas pustila dál a dál, až tu konečně ten skleněný vrch před sebou spatřila: ten ale byl zamčen, kudy se do něho vcházelo. Chtěla si rybí kůstku ze šátku vyndat; ale jak se ulekla, když jí tu nebylo!

Lith. Lomik & Singer, Barmen

Smutná viděla, že dárek dobrých hvězdíček někde ztratila, a že byl ten tam!

Co teď počít? Neměla čím otevřít, a byla by své bratříčky přece tak ráda vysvobodila. Nerozmýšlela se dlouho. Že jí bratříčkové byli tak milí, vzala kudličku, uřízla si levý malíček, strčila ho do zámku a šťastně ho odemkla. Raneček, žbánek a stoličku nechala si venku, a pak dvěře odstrčila.

Když byla do skleněného vrchu vstoupila, přišel jí vousatý trpaslík naproti a ptal se jí: „Co tady chceš, milé děvče?“ I odpověděla: „Hledám svých sedmi bratříčků, kteří jsou havrani.“ Trpaslík jí pravil: „Mojí pánové nejsou doma; ale chceš-li si na ně počkat, pojď dál!“

Nato přinesl trpaslík jídlo pro ty havrany na sedmi miskách a dal je s jedné strany na stůl; pak na druhý konec postavil zároveň sedm koflíčků s nápojem pro ně. Dívčina ujedla s každé misky ždíbek, a upila z každého koflíčku doušek, a když to při posledním koflíčku učinila, pustila do něho prstýnek, co z domova s sebou měla. Najednou slyšet bylo šumot a kráкот; i ohlásil jí trpaslík: „To jsou oni; už se vracejí domů.“ Skryla se honem za dvěře, a havrani vletěli. Že se jim chtělo jíst a pít, hledal každý svou misku a svůj koflíček. Povšimnuli si, že

Luk. Enck & Binger, Berlin

je ujedeno a upito, a jeden po druhém se ozval:
„To tu byl nějaký člověk!“

Když pak sedmý havran se dostal na dno koflíku, vykotálel se k němu prstýnek. Jak se na něj podíval, hned poznal, že je to prstýnek z domova, i pravil: „Ó kdyby tu naše sestřička byla, ta by nás vysvobodila!“ Dívčina to za dveřmi uslyšela; i vyskočila v tu chvíli a jak se jim objevila, hned všickni havrani zase lidskou podobu obdrželi. Srdečně se objíмали a také ten malíček sestře zas přirostl. Nato se vesele domů vraceli. Kde květiněk u cesty bylo, natrhali jich, a na sestru je sypali samou radostí, že je z toho zakletí vyprostila. Dostali se zase do své otčiny ku potěšení jak matky tak otce, který již nikdy ani svých synků ani koho jiného *nezaklínal!*

